

## Μοναχός Δημήτριος Γρηγοριάτης († 1930-1976) Μέρος Δ΄

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)



Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Μία άλλη φορά προσευχόταν την νύκτα με το χονδρό του κομποσχοίνι. Ξαφνικά εμφανίσθηκε μπροστά του η αγαπημένη του Αδελφούλα, μικρή στην ηλικία και ντυμένη στα λευκά. Ο π. Δημήτριος, φοβούμενος μήπως είναι πειρασμός, την ερώτησε:

-Είσαι πειρασμός; Αν είσαι πειρασμός, φύγε...

Η Αγία του χαμογέλασε με σοβαρότητα. Μάλλον τον καμάρωσε για την σπουδή του στην προσευχή και την απέραντη απλότητά του και αμέσως εξαφανίσθηκε, χωρίς να του μιλήσει.

-Την άλλη ημέρα, με ρωτούσε: «Τι θέλει αυτό το μικρό κορίτσι, εδώ στο Μοναστήρι μας;

Φοβόταν μην είναι η παρουσία της Αγία πειρασμός, διότι πολλές φορές οι δαίμονες του επετίθοντο και ζητούσαν τρόπο να τον υποσκελίσουν. Γι αυτό μας έλεγε, όταν τον ρωτούσαμε, ότι «άλλοι από τους δαίμονες είναι γίγαντες και άλλοι είναι νάννοι, σαν μυίγες».

Μεγάλη ευλάβεια είχε και για τον πρώτο και ανύστακτο Προστάτη μας, τον άγιο Νικόλαο, των πενομένων τροφέα και των πτωχών προστάτην. Του τραβούσε τρία κομποσχοίνια στο όνομά του, μαζί με τους άλλους δύο Προστάτες μας, τον Όσιο Γρηγόριο τόν Κτίτορα και την Αγία Αναστασία.

Στην εκκλησία στεκόταν σχεδόν πάντοτε όρθιος στα πίσω καθίσματα και συχνά κυττούσε την παλαιά φορητή Εικόνα του Αγίου Νικολάου που ευρίσκεται στο δεξιό Προσκυνητάρι του Καθολικού. Έλεγε στους Αδελφούς, που τον ρωτούσαν γιατί είχε το βλέμμα του στον Άγιο: «Με κυττάζει ο Παππούλης, γι αυτό τον κυττάζω κι εγώ...Κάτι θέλει να μου ειπή. Κάτι θέλει από μένα και με κυττάζει χωρίς να στρέφη αλλού τα μάτια του...».

Ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη έτρεφε και στον άγιο Χαράλαμπο. Σαν επισκέπτης είχε πάει, πριν κοινοβιάση στην Μονή του Οσίου Γρηγορίου, στα Καυσοκαλύβια, όπου δέχθηκε την θεραπευτική αρωγή του Αγίου Χαραλάμπους, ο οποίος τον απήλλαξε από ισχυρούς πόνους που είχε στο ένα πόδι του.

Μια άλλη φορά ετοιμάσθηκε για την Θεσσαλονίκη. Είχε προγραμματίσει ότι θα πάη να προσκυνήση και τον Άγιο Δημήτριο, του οποίου φέρει επαξίως και το όνομα.

Ήθελε να πάρη ένα μεγάλο κερι από τον Εκκλησιαστικό, τον μακαριστό παπά Χρυσόστομο, αλλά ντρεπόταν. Σκέφθηκε και είπε: «Αν θέλη ο Θεός και ο Άγιος, θα μου φέρη το κερι ο Αδελφός! Δεν πρόλαβε να αποτελειώση ένα κομποσχοίνι και ο π. Χρυσόστομος του κτύπησε την πόρτα και τούδωσε το κερι, χωρίς να έχουν αλλάξει «κουβέντα» για το κερι!

Εκεί στην Θεσσαλονίκη, συνέπεσε να είναι η γιορτή και η λιτάνευσις των Λειψάνων του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, πρώην αγιορείτου ασκητού και μετέπειτα Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης. Μετά την θ. Λειτουργία, ήθελε κι αυτός ν ακολουθήση το πλήθος των Πιστών, παρότι το σχεδόν παράλυτο πόδι του, διαμαρτυρόταν απειλητικά. Τον συνεκράτησε ο π. Αθανάσιος και τον έφερε συρόμενον στο σπίτι-Επιτροπικό της Μονής.

Είχε επίσης μεγάλη ευλάβεια στην Κυρία Θεοτόκο, στην Χάρι της οποίας είχε εναποθέσει την ελπίδα της σωτηρίας του. Μερικές φορές θεολογούσε με το δικό του χαριτωμένο λεξιλόγιο: «Το Παιδάκι ήταν πιο μπροστά από την Γιαγιά και την Μανούλα». Επεξηγήσεις: Ο Χριστός είναι παλαιότερος της Αγίας Άννης και της Παναγίας».

Μία φορά τον ρώτησε ο νοσοκόμος Αδελφός:

-Τι σου αρέσει περισσότερο στο μοναστήρι, πάτερ Δημήτρη;

-Το μοναχικό Σχήμα και το κομβοσχοίνι, του απήντησε.

-Πως αισθάνεσαι, μετά την Θεία Κοινωνία, πάτερ Δημήτρη;

-Όταν κοινωνώ, το Παιδάκι που έχω στο τραπεζάκι μου, μπαίνει μέσα μου, τόσο δυνατά και γρήγορα που δεν προλαβαίνω να το καταλάβω. Γι αυτό κι εγώ από την χαρά μου, κρατώ την εικόνα Του στην αγκαλιά μου.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Επιμέλεια κειμένου Αναβάσεις

---

Το κείμενο προέρχεται από τα αρχεία του πατρός Δαμασκηνού Γρηγοριάτου, τον οποίον και ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση των αρχείων, όπως επίσης ευχαριστούμε και τον γέροντα της Μονής Οσίου Γρηγορίου πατέρα Γεώργιο Καψάνη για την ευλογία και την άδεια δημοσίευσης.

Διαβάστε τα υπόλοιπα πατώντας π.Δαμασκηνός – Γρηγοριάτικο γεροντικό

**Πηγή:** [anavaseis.blogspot.gr](http://anavaseis.blogspot.gr)